

(לח) וְעִשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רִקְחַ מְעֵשֶׂה רִקְחַ מְמֹלֶחַ
 בֹּסְמִינֵי מְעַרְבֵי דְבַר קֹדֶשׁ אֲשֶׁר
 יִשְׂרָאֵל הַמְּלַחִים, (יחזקאל כו) "מְלַחֲךָ וְחַבְלֶיךָ", עַל שֵׁם שְׂמֵהֶפְכִין אֶת הַמַּיִם בְּמִשְׁוֹטוֹת כְּשֶׁמְנַהִיגִים אֶת
 הַסְּפִינָה, כְּאֵדָם הַמְהַפֵּף בְּכַף בֵּיצִים טְרוּפוֹת לְעָרְבֵן עִם הַמַּיִם, וְכָל דָּבָר שֶׁהָאָדָם רוֹצֵה לְעָרֵב יָפֵה יָפֵה
 מִהִפְכוֹ בְּאֶצְבָּע, אוֹ בְּזָרָה. מְמֹלֶחַ טְהוֹר קֹדֶשׁ • מְמֹלֶחַ יְהִיָּה, וְטְהוֹר יְהִיָּה, וְקֹדֶשׁ יְהִיָּה.

כִּי יִשְׂרָאֵל הַמְּלַחִים • כְּתַרְגוּמוֹ: 'מְעַרְבֵי', שֶׁיַּעֲרֵב שְׂחִיקְתָן יָפֵה יָפֵה עִם זֶה. וְאוֹמֵר אֲנִי, שְׂדוּמָה לוֹ (יונה א):
 "וַיִּירָאוּ הַמְּלַחִים", (יחזקאל כו) "מְלַחֲךָ וְחַבְלֶיךָ", עַל שֵׁם שְׂמֵהֶפְכִין אֶת הַמַּיִם בְּמִשְׁוֹטוֹת כְּשֶׁמְנַהִיגִים אֶת
 הַסְּפִינָה, כְּאֵדָם הַמְהַפֵּף בְּכַף בֵּיצִים טְרוּפוֹת לְעָרְבֵן עִם הַמַּיִם, וְכָל דָּבָר שֶׁהָאָדָם רוֹצֵה לְעָרֵב יָפֵה יָפֵה
 מִהִפְכוֹ בְּאֶצְבָּע, אוֹ בְּזָרָה. מְמֹלֶחַ טְהוֹר קֹדֶשׁ • מְמֹלֶחַ יְהִיָּה, וְטְהוֹר יְהִיָּה, וְקֹדֶשׁ יְהִיָּה.

(לו) וְשַׁחֲקֵתָ מִמֶּנָּה הַדֶּק וְנִתְתָּה מִמֶּנָּה לְפָנֵי הָעֵדוּת
 בְּאֵהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר אֹעֵד לָךְ שְׂמָה קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים
 תִּהְיֶה לָּכֶם:

כִּי יִשְׂרָאֵל הַמְּלַחִים • כְּתַרְגוּמוֹ: 'מְעַרְבֵי', שֶׁיַּעֲרֵב שְׂחִיקְתָן יָפֵה יָפֵה עִם זֶה. וְאוֹמֵר אֲנִי, שְׂדוּמָה לוֹ (יונה א):
 "וַיִּירָאוּ הַמְּלַחִים", (יחזקאל כו) "מְלַחֲךָ וְחַבְלֶיךָ", עַל שֵׁם שְׂמֵהֶפְכִין אֶת הַמַּיִם בְּמִשְׁוֹטוֹת כְּשֶׁמְנַהִיגִים אֶת
 הַסְּפִינָה, כְּאֵדָם הַמְהַפֵּף בְּכַף בֵּיצִים טְרוּפוֹת לְעָרְבֵן עִם הַמַּיִם, וְכָל דָּבָר שֶׁהָאָדָם רוֹצֵה לְעָרֵב יָפֵה יָפֵה
 מִהִפְכוֹ בְּאֶצְבָּע, אוֹ בְּזָרָה. מְמֹלֶחַ טְהוֹר קֹדֶשׁ • מְמֹלֶחַ יְהִיָּה, וְטְהוֹר יְהִיָּה, וְקֹדֶשׁ יְהִיָּה.

(לז) וְהַקְטֹרֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּמִתְכַנְתָּהּ לֹא תַעֲשֶׂוּ
 לָכֶם קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָךְ לַיהוָה:

כִּי יִשְׂרָאֵל הַמְּלַחִים • כְּתַרְגוּמוֹ: 'מְעַרְבֵי', שֶׁיַּעֲרֵב שְׂחִיקְתָן יָפֵה יָפֵה עִם זֶה. וְאוֹמֵר אֲנִי, שְׂדוּמָה לוֹ (יונה א):
 "וַיִּירָאוּ הַמְּלַחִים", (יחזקאל כו) "מְלַחֲךָ וְחַבְלֶיךָ", עַל שֵׁם שְׂמֵהֶפְכִין אֶת הַמַּיִם בְּמִשְׁוֹטוֹת כְּשֶׁמְנַהִיגִים אֶת
 הַסְּפִינָה, כְּאֵדָם הַמְהַפֵּף בְּכַף בֵּיצִים טְרוּפוֹת לְעָרְבֵן עִם הַמַּיִם, וְכָל דָּבָר שֶׁהָאָדָם רוֹצֵה לְעָרֵב יָפֵה יָפֵה
 מִהִפְכוֹ בְּאֶצְבָּע, אוֹ בְּזָרָה. מְמֹלֶחַ טְהוֹר קֹדֶשׁ • מְמֹלֶחַ יְהִיָּה, וְטְהוֹר יְהִיָּה, וְקֹדֶשׁ יְהִיָּה.

רש"י כפשוטו - מהדורת לשם

זו היא מצות הקטרת שבכל יום ויום, שמקטירים אותה על מזבח הפנימי שהוא לפני העדות (קודש הקדשים שבו ארון הברית) באהל מועד (רא"ם): אשר אועד לך שמה. כלומר: באהל מועד, אשר כל מועדי דבור שאקבע לך - כל עת שאקבע לך זמן ומקום מסוים לבוא ולדבר עמך, אני קובעם רק לאותו מקום, שמיום שהוקם המשכן לא דבר עמו במקום אחר (נר"א): תורה לו (לז) במתכנתה. במנין סממניה. מתכונתה הוא לשון חשבון, כמו שפירש למעלה (פסוק לב), שלא יעשה איש מרקחת קטורת כדוגמתה, בסכום סוגי הסממנים שקבעה לה תורה (נח"ט): קדש תהיה לך לה'. על ענין קדושת הקטורת כבר השמיענו הכתוב למעלה (פסוק לו) 'קדש קדשים תהיה לכם', אולם כאן הוקיר על עשייתה, שלא תעשנה אלא לשמי כלומר שתהא עשיית הקטורת מוקדשת לשם ה' (נר"א): תורה לח

מאד] (יונה א, ה), וכן מצינו: 'מלחיה' וחובליה' (יחזקאל כו, כז) [נבואת פורענות על צור: כל אוהוי המשוטות ומושכי החבלים בספינותיה: יפלו הימה], שנקראו בן על שם שהם מהפכין את המים במשוטות כשמנהיגים את הספינה, כאדם המהפך בכף ביצים טרופות (בלולות) לערבן עם המים, וכל דבר שאדם רוצה לערב יפה יפה הוא מהפכו באצבע או בזרף (בכף), ולפיקך נקט הכתוב כאן לשון 'ממולח', כלומר ערוב יפה ומושלם: ממולח טהור קדש. שלשה עניינים נפרדים הם, וכלומר: ממולח יהיה - שיהיה מעורבב ומרוקח יפה, וטהור יהיה - שישמר והו ויבדילהו תמיד מכל טומאה, וקדש יהיה - שיש לקנותו ממעות של הקדש [מכספי השקלים של תרומת הלשכה, שמהם קונים קרבנות ציבור] (משכ"ט): תורה לו (לו) ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד. אין זו מצוה מיוחדת להניח את מרקחת הסממנים באהל מועד, אלא

כד כבר יהיה. אלו הארבעה סממנים הנזכרים כאן במפורש - נטף, שחלת, חלבנה ולבנה - יהיו שוין משקל במשקל, במשקלו של זה כף משקלו של זה. וכן שנינו (שם) הצרי והצפורן החלבנה והלבונה, משקל שבעים שבעים מנה [שבעים מנה מכל מין]. ולשון 'בד' האמור כאן נראה בעיני שהוא לשון 'יחיד' [כמו 'בודד'], ופירוש הכתוב: 'אחד באחד יהיה' - אחד מול אחד, כלומר זה כמו זה: תורה לה (לה) ממולח. פירושו כתרגומו באונקלוס: 'מעורב', שיערב שחיקתן - שלאחר שישחקם [כאמור להלן (פסוק לו) וישחקת ממנה הדק] יערבבם יפה יפה זה עם זה. ואומר אני על לשון 'ממולח', שדומה לו הוא אשר נקראים הספנים אוהוי משוטות הספינה בשם 'מלחים', כמו שנאמר: וייראו המלחים [כשביקש יונה לברוח בספינה מלפני ה', הטיל ה' סער גדול בהם, ונתיראו המלחים עד